

Patria

Necorupb

O, patrie, tu curgi prin trupul meu,
când clipa-nstrăinării mă atinge,
și-n suflet îmi aprinde curcubeu
de gânduri care plâng numai cu sânge.
Pe tine, mamă, nu te mai zăresc,
frumosu-ți chip a dispărut în ceață,
și tot ce în trecut părea firesc
la margine de amintiri îngheață.

Doar mărul de la poartă, înflorit,
revine peste vreme-n amintire,
de-atâtea ori în mine l-am primit
cu crengile-ncărcate în neștire!...
Dar se transformă-n piesă de album,
în crengi nu se zărește nici-o floare,
rămas uitat la margine de drum
se zbate-n pânza de beton și moare.

Trec zilele și parcă nu mai știu
ce rosturi m-au adus prin altă țară,
pe alt tărâm de unde-i prea târziu
norocul să-l desfid a doua oară.
Tu, patrie, la mine te gândești,
am consulat într-un oraș mai mare,
când merg acolo, vechile povești
le-aud curgând pe tristeze culoare.

Compatrioți cu chipuri de oțel
și cu trădarea aduntată-n sânge
mă-ntâmpină și îmi vorbesc la fel,
când inima de doruri mi se frânge.
Sunt tot așa nătângi, cum îi știam,
nepăsători, cu vorba lor lemnoasă,
iar uneori mă-ntreabă de vreun neam
care-ar putea să-i sprijine pe-acasă.

De-acolo plec cu sufletul rănit
gândind că n-o să mă întorc vreodată,
nu este-acela locul potrivit
unde să-ntrebi de mumă sau de tată.
Stau seara-n fața mesei gânditor,
dar dorul meu rămâne pe afară...!
O, patrie, și prea iubit popor,

POEZII ONLINE

e dorul care zboară către țară !